

Merész vállalkozás a galériának azon törekvése, hogy „alkotói párbeszéd” jellegre próbált egymás mellé rendelni két olyan művészt – Hencze Tamást és Nemes Márton –, akik sem stílusban, sem szín- és formarendszerükben, sem anyaghasználatukban nem párosíthatók, a mester-tanítvány kapcsolatrendszerbe pedig nem sorolhatók. A közel ötvenéves (Hencze 1938-ban, míg Nemes 1986-ban született) korosztályos szakadék és a művészek között alig felsejlő dialógus ellenére a kiállítás működik, mégpedig azon oknál fogva, hogy a két alkotó munkáiban egyértelműen jelen van a kísérletező szándék és a művészet/festészet megújítását célzó törekvés.

Az olaj-vászon festményekkel jelentkező Hencze „hozza a formáját”, ezeket a munkáit már sikerrel mutatta be több kiállításán. Nehéz dolguk lehetett a válogatóknak, hiszen kiemelni az alkotó hatalmas életművéből öt (!) festményt nagy felelősség. A művész a Múcsarnokban húsz évvel ezelőtt bemutatott legnagyobb kiállítása, retrospektív tárlata után további tizenegy egyénnel jelentkezett (tudom, mert mindegyiket én rendezhettem, a szelekciót viszont mindig Hencze végezte), melyek egy része az életmű egészére koncentrált, a többség viszont „vadiúj” műveit mutatta be. Így nem igazán értem, hogy az 1987–2014 között datált festmények válogatása miért ennyire rapszodikus. Öt munkán keresztül lehetetlen (a már ismert) űvre-t szemléltetni! Jobb lett volna, ha a legfrissebb művek kerülnek bemutatásra. A munkák viszont méltó reprezentánsai azon alkotói folyamatnak, amely a tasizmusból indította kitarakos technikával, gumihengerrel készült gesztusfestészetét, pszeudoorientalista, kalligrafikus képeit, melyeken a tépett szélű motívumok között áthatoló, neonosan világító csík jelenik meg, amely egyben festészetének egyik védjegyévé vált.

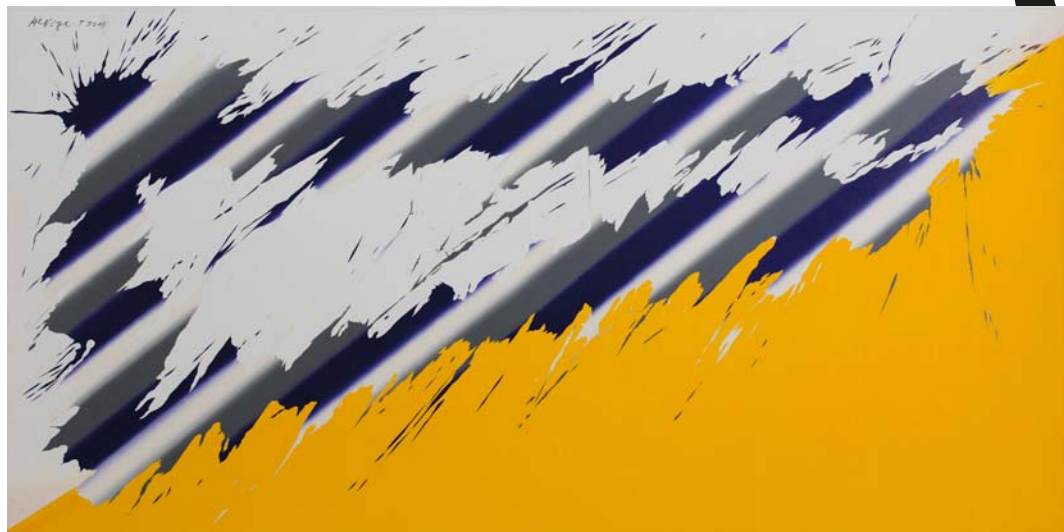
Az igazi meglepetést viszont Nemes Márton ideai munkái okozzák. Vegyes technikával (festett fatáblák, rakományrögzítő szalag) készült fali objektjei megkérdőjelezik és újraértelmezik a festmény és a táblakép fogalmát. Gyakorlatilag új jelentést ad a táblaképnek, hiszen geometrikusan, egyenes oldalakkal tördelt fatábláit, tíz centi vastag, 3–6 szögletű elemeit úgy passzítja egymás mellé, úgy installálja a falra, hogy azok egyféle „shaped canvas” illúzióját keltik, miközben semmi közük a vászonképekhez,

„Formázott” képek

Hencze Tamás és Nemes Márton kiállítása

KOZÁK CSABA

Deák Erika Galéria, 2017. VIII. 30-ig

HENCZE TAMÁS: *Párhuzamos fények XVI.*, 2014, olaj, vászon, 90x180 cm

sőt ezt a szabálytalan konstellációt – vakráma és/vagy keret helyett – egy racsnival lazítható-megfeszíthető rakományrögzítő szalaggal pántolja. A *Temporary Images 02 (Theseus)* diptichonján fehér, úszó jégtáblákra emlékeztető alakzatok feszülnek egymásnak. A trükk annyi, hogy az öt, azonos méretű és formájú táblát a mű mindkét darabján más-más összeállításban helyezte el, így a szalaggal pántolt elemek különböző formációkban jelennek meg. A fehér művek úgy vannak ellenpontozva, hogy a keretként funkcionáló szalagok szivárványos színekben tündökölnek. A *Temporary Images 03 és 05* című műveken már különböző monokróm színekben jelennek meg a táblák, sőt, egy-egy tábla színváltó festékkel van kivitelezve, így azok változó képet adnak, miközben a többi táblán lazán csurgatottak, folytatottak a színes festékpásmák. A kontrapunkt itt annyi, hogy a rakományrögzítő szalagok viszont egyszínű pirosak, illetve kékek. Meghökentő, pazar munkák.

A „nagy öregek, feltörekvő fiatalok” kiállításorozat első állomása igen látványosra sikeredett. A nézőnek nem lehet oka panaszra.